

یادم از روزی سیه می آید و جای نموری
در میان جنگل بسیار دوری .
آخر فصل زمستان بود و یکسر هر کجا در زیر باران بود .
مثل اینکه هر چه کز کرده به جایی ،
بر نمی آید صدایی .
صف بیاراییده از هر سو تمشک تیغدار و دور کرده
جای دنجی را .

یاد آن روز صفا بخشان !
مثل اینکه کنده بودند تن از هر چیز
می شدم از روی این بام سیه
سوی آن خلوت گل آویز ،
تا گذارم گوشه ای از قلب خود را اندر آنجا
تا از آنجا گوشه ای از دلربای خلوت غمناک روزی را
آورم با خود .

آه ! می گویند چون بگذشت روزی
بگذرد هر چیز با آن روز .
باز می گویند خوابی هست کار زندگانی
زان نباید یاد کردن ،
خاطر خود را
بی سبب نا شاد کردن .
بر خلاف یاوه ی مردم
پیش چشم من ولیکن
نگذرد چیزی بدون سوز
می کشم تصویر آن را
یاد من می آید از آن روز !